

Vážení zákazníci,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Viking
viking@qelb.cz

Conan ucítil palčivou bolest. Jako ve snu sledoval, jak z otevřené rány v jeho vlastním těle tryská krev a z břišní dutiny hřeznou lesklé vnitřnosti. To je konec, uvědomil si. Zvedl oči ke svému přemožiteli. „Zvítězils. Byl to dobrý boj,“ prorazil ticho skřípavým hlasem. Nepotřebná přilbice mu sklouzla z hlavy.

V tu chvíli sebou jeho protivník překvapeně trhl a poprvé se zapomněl krýt. Cimmeřan zaútočil z posledních sil, tiše jako vlk, s vražednou touhou pomstít své smrtelné zranění. Ostří jeho meče přeťalo mužovu krční tepnu těsně pod okrajem přilby. Z hrdla chroptícího soupeře vytryskl jasný proud krve. Oba šermíři se zhroutili zároveň.

„Byl to dobrý boj,“ znovu zasípal Conan, tentokrát se zadostiučiněním. Po kolenou se dovlekl k mrtvému. Sňal mu přilbu, aby dřív, než se shledá s Cromem, pohlédl do tváře svého přemožitele – a strnul děsem.

K nebi zíraly jasně modré nevidoucí oči. Na zjizvené tváři bojovníka, popelavé ztrátou krve, ulpěl výraz nevěřícího úžasu. Stejný výraz měl nyní i umírající Conan. Tvář pomalu chladnoucí v písku prosáklém krví, zsinalá tvář, z níž život uprchl jako z potrhané rybářské sítě, ta tvář byla jeho vlastní.

Conan v nakladatelství VIKING

- Sean A. Moore**
Conan a šamanova kletba
- Steve Perry**
Conan potulný bojovník
- Leonard Carpenter**
Conan gladiátor
- Sean A. Moore**
Conan a Bílý bůh běsů
- Robert Jordan**
Conan nepokořený
- Leonard Carpenter**
Conan vládce Černé řeky
- John C. Hocking**
Conan a Smaragdový lotos
- Dakh Hunter**
Conan a Brány času
- Eric Lanser**
Conan a Černý labyrint
- Paul O. Courtier**
Conan a dědictví Atlantidy
- V. Vágenknecht/S. R. Oldman**
Conan – Setovy šachy/Léčka
- Paul O. Courtier**
Conan a tajemství mořských d'áblů
- Mike Philip**
Conan na Ostrově ledu
- Leon da Costa**
Conan a slepá bohyně
- Václav Vágenknecht**
Conan – krvavá ostří

a

slepá bohyně

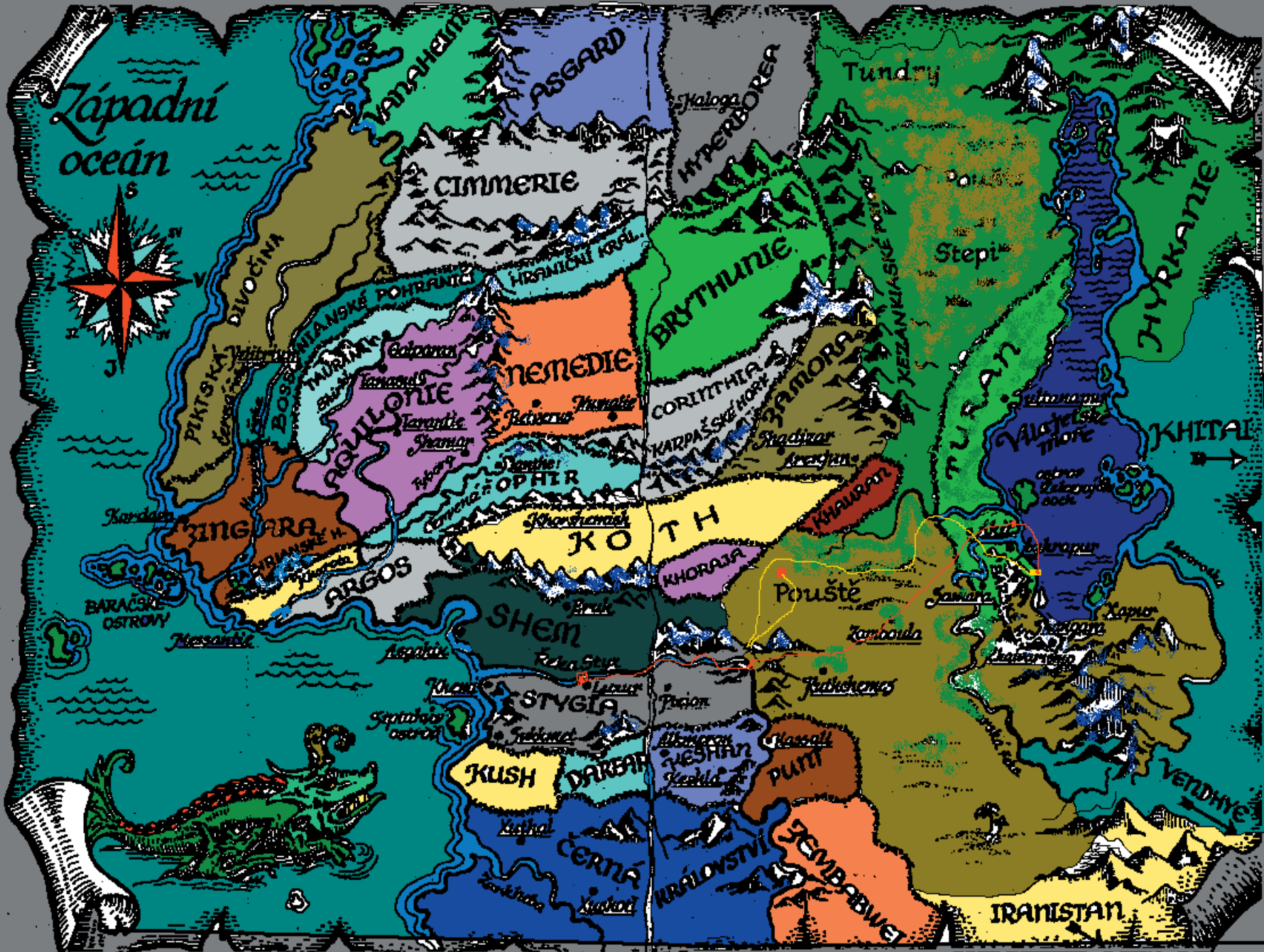
Leon da Costa

Copyright© 2003 for the Czech edition by
Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2003 by Leon da Costa
Copyright© 2003 Cover and Illustrations by
Alois Křesala, Maps by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy
není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem
reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 80-86538-07-9

Západni oceán

Prolog

Stáli na hradbách sami – Kett a jeho odrůstající orlí mládě. Dubnové slunce oslňovalo. Přestože nedaleké vrcholky Karpašských hor ještě pokrýval sníh, ve vzduchu už bylo cítit jaro. Obrovité kamenné kvádry sice paprsky prohřát nedokázaly a v úvozech podél cest ještě místy problemskly zmrzlé návěje sněhu, ale louky pod pevností Toprakkale začínaly kvést.

Nikdo se neodvažoval vznětlivého hradního pána rušit. Vysoký, jako ostatně většina místních mužů, s hrdým držením těla, přecházel podsebití z půlených kmenů černých borovic. Svěží vánek čechral hrubou hřívu tmavých vlasů, které už na spáncích začínaly šedivět. Úzkému hranatému obličejí dominoval orlí nos a pod ním kdysi pečlivě zastřižený bohatýrský knír. Zapadlé tmavé oči hleděly zadumaně daleko k obzoru, kde strmé žulové štíty přecházely v šedavý mlžný opar.

Jezero Venn, osvobozené z ledového krunýře kruté zimy, odraželo jasnou modř čistého nebe. Neklidné vlny omývaly temnou

masu mohutného bastionu, vybíhajícího podél břehu do studených vod. Jeho pochmurné, strohé kyklopské zdivo strmělo nad jiskřivou hladinou jako masivní obří pěst, která se chystá na střípky rozbít lesklé zrcadlo. Bastion ležel čtyřicet sáhů od dřevěného můstku, jediné spojnice se světem – právě tak na jistý dostřel z luku. Přesto samotnou bránu chránil před střelami případných útočníků ještě barbakán, v jehož úzkých zdech se cesta lomila. A obytná část Toprakkale byla pevností sama o sobě. Tvořila ji široká nízka věž o třech patrech, ukončená zubatým cimbuřím. Podlaží spojovaly úzké točité schody s padacími dveřmi v každém podlaží. V dobách ohrožení dokázal každé z nich hájit jediný muž proti mnohonásobné přesile.

Rozblácená cesta klesala od pevnosti prudkými serpentínami do mělkého údolí, kde pokojně podřimovalo městečko Karmyra.

Kett s rozkoší vdechoval chladný vzduch. Zima byla dlouhá. Nebude špatné sjet z hor do kvetoucího údolí, krytého před větrem horskými štíty, a vypít se starostou Charamem soudek v hospodě U Zlomeného kola. Spíše Toprakkale sice nabízely vína, za něž by se nemuseli stydět ani keshanští kupci, ale na zapomnění se lépe pije s přáteli než o samotě.

Karmyra... Kett se zasní. Tam spatřil Tanii poprvé. Upoutala ho její něha. Zranitelná, křehká něha. Téměř se bál pohnout, aby se mu nerozplynula před očima.

Zapomněl na všechno – na hebké kožešiny, které jeho lidé přijeli prodat, na vlněné přikrývky, jež bylo třeba koupit. Domů si ji odvezl ještě týž den. Když mu porodila dceru, plakal. Už je to pět let, ale hořké zklamání cítí stále stejně živě. Tolik toužil po synovi... Oba věřili, že to vyjde napodruhé. Chlapec přišel na svět za jasné mrazivé noci zimního slunovratu. Mrtvý. Porodem vyčerpaná Tania tiše skonala v únorových plískanicích, na prahu předjaří. Kettovy skráně prošeďivěly. Zatrpkl.

Karmyra... Mohutné hradby z temně rudých vypálených cihel, tvrdších než kámen. Křivolaké uličky roubené úzkými dveřmi. Tak úzkými, aby mohl vždy projít jen jeden útočník. Úzká okna s pevný-

mi dubovými okenicemi. Co dům, to malá pevnost. A přesto domy nepostrádají půvab. Bělostné omítky v létě odrážejí karmínové paprsky zapadajícího slunce a potom vydechují teplo dlouho do noci. Po terasách nad vstupní branou – strategických místech pro střelce – se vinou zimostrázy s lesklými, tmavě zelenými listy. Ploché střechy lemují balustrády kamenných piniových šišek, kterými prokvétají rododendrony, myrta a vavříny. Za horkých letních večerů se scházejí na střechách stíněných mohutnými platany a tisý celé rodiny ke společné večeři. S vítaným ochlazením vytahují muzikanti bubínky a šalmaje. Muži podupávají do rytmu, ženy s cinkavými náramky začínají tančit.

Karmyra... Zvony bijící na poplach. Sténání mužů a kvilivý nářek žen. Vypálené trosky domů a krvavá voda ve studnách. Pohraniční městečko v časech, kdy se hranice na mapách mění stejně rychle jako vládci na trůnech – každým dnem. Dvojče Toprakkale. Město a pevnost si navzájem poskytovaly pomoc v nouzi odjakživa. Když horda vyplnila předměstí, pronásledovala ji Kettova garda hluboko do zamorských stepí. A byl to Charam, kdo vyhlásil brannou povinnost a v čele městské armády táhl na pomoc pevnosti obležené kothskými žoldněři. Je dobře, může-li se muž v boji s důvěrou opřít zády o takového spojence.

Mladá orlice netrpělivě přešlápla a pevně zatřala spáry do kožené záplaty na Kettově pokrčeném předloktí. Teprve nedávno se uvolila přijmout potravu z jeho ruky.

„Klid, Tan,“ zamručel potichu. „Dočkáš se.“

Slunce stoupající k zenitu rozpýlilo zasmušilé a teskné vzpomínky. Dnes je dobrý den na lov! Poryv studeného větru se rozbil o kamennou předprseň opevnění. Kett rázně stáhl široký, stříbrem pobitý opasek a vykročil dolů na nádvoří.

Lov se vydařil a pitka protáhla dlouho přes půlnoc. Když začínalo svítat, stálo na nohou už jen pár nejotřelejších. Tan, uklidněná čepičkou, podřimovala mezi cáry krvavého masa, ignorující opilý řev zbytku hodovníků.

„Pohni sebou, stará rašple!“ Úder pěstí do dubového stolu

převrhl prázdný pohár z tepaného bronzu. S třeskem následoval svícen zdobený reliéfy letících draků. Silná svíce uhasla na Kettově obnaženém zápěstí.

Kletba, která následovala, byla zlá, ještě horší však byl tón hlasu, který ji vyhrkl, opilého hlasu zbarveného bezmocnou zlostí. Nebyla to zlost nad převrženým pohárem a palčivě uhašenou svící, ale nad nepřízní osudu. Vražedná, trpká, krutá zlost. Zlost pramenící z hlubokého žalu.

Tan vydala ze spánku neklidný skřek. Stolující umkli. Po bronzovém kotli zdobeném beraními hlavami přeběhl odlesk světla z otevřeného krbového ohniště, jak ho šedovlasá služebná rychle nesla na dubový stůl. Ze svařeného vína stoupaly ke tmavým stropním trámům chuchvalce dýmu vonícího skořicí a vanilkou. Ženiny ruce se viditelně chvěly. Přestože odkojila Ketta místo matky, pamatovala jeho první kroky po nádvoří a milovala ho jako svého syna, teď cítila strach. Postavila kotel před pána tak chvatně, až pár horkých kapek vystříklo na stůl.

Ketta její vyděšený výraz popudil ještě víc.

„U všech zavšivených bohů! Nemůžeš dát pozor, krucinál?“ Stařena zavravorala pod úderem mohutné mužovy pěsti.

„Odpust', pane! Všeslitovná Anahít je mi svědkem, neudělala jsem to schválně!“

„Kašlu na tvojí zkurvenou Anahít! Kde byla, když Tania umírala? At' se ta děvka se zeleným bělmem radši vrátí k žabám, který beztak viděj líp než ona. At' jí ty zelený oči vytečou, když neumí pomoci! K čemu taková bohyně?“

Vyděšeným tichem hodovní síně se rozlehl hlasitý praskot ohně, jenž náhle vyšlehl z krbu. Jeho zář měkce přeběhla po loveckých trofejích, zaleskla se na kulatých bronzových štítech zdobených reliéfy s bitevními scénami a prohloubila stíny ve strnulých tvářích stolovníků, aby vyhasla v mrazivém jasu lemujícím nelidsky dokonale bledou tvář. Nádherná, chladná, bílá tvář Anahít se bez pohnutí vznášela ve vzduchu dvě stopy nad hodovním stolem. Záplava světlezlatých vlasů pableskovala stříbřitými odlesky. Jasně zelené oči bez zornic a bělma ochromovaly hrůzou z nevidoucího

pohledu, který ví vše. Rty stažené rozhořčením nad strašlivou urážkou se ani nepohnuly, když síní zazněl kovový hlas bohyně.

„Nezasloužíš si smrt, muži, který se vzpíráš osudu. Budeš trpět víc. Proklet budiž celý tvůj rod. Žádná lidská síla at' nezmaří mé rozhodnutí. Už nikdy nespátíš, jak září oči tvé jediné dcery.“

Kettovy oči vybuchly strašlivou silou. Lesklý sklivec stékal po tváři hradního pána řvoucího bolestí. Ale ani jeho šilený řev nedokázal přehlušit zoufalý dětský nářek. Pláč malé holčičky.

Jasnící ranní obzor potemněl a nenadálý nepřírozený chlad zavalul síní v záblesku, kterým děsivá tvář zmizela stejně náhle, jako se objevila.

I

II

rostlý, svalnatý mladík naposledy zvedl ruku na pozdrav, drobná dívčí postavička mířící na jih naposledy přátelsky zamávala. Neklidně potřásl hřívou černých vlasů a protáhl se v rozložitých ramenou. Ač mu táhlo sotva na dvacet, cosi ve výrazu jeho tváře dávalo tušit, že i zkušený bojovník v nejlepších letech zvolí moudře, když se rozhodne vyjít s ním po dobrém. Zvlášť pokud nemá dobrou náladu, jako právě teď. Nevzpytatelné oči plály chladnou modří a svědčily o severském původu. Pružné pohyby připomínaly vražednou šelmu na lovu. Pochva z drsné šedozele kůže skrývala prastarou čepel vybroušenou do zrcadlového lesku.

Loučení s pouštní dívkou Elashi bylo srdečné – a krátké. Ač ji měl upřímně rád, nemohl se ubránit lehce provinilému pocitu úlevy, když mizela za obzorem. Ještě jednou se ohlédl přes rameno, směrem k nafialovělým štítům Kezankianských hor. Daleko v jejich údolí, v malém borovém háji, navěky spočinula krásná Tuanna.

A pouze vítr se proháněl pustým sálem ponurého hradu, kde jen tmavá skvrna na podlaze připomínala existenci kdysi mocného nekromanta Nega*.

Nyní je konečně ve vysněné Zamoře, bohaté zemi s velkými výstavnými městy plnými snadno zcizitelného majetku, hospod proslulých lahodnou kuchyní a vábných hnízd rozkoše, již plnými náručemi rozdávají milostnice krásné jako ženy šáhova harému. Má dobré boty, pár stříbrňáků v kapse a spolehlivé ostří po boku. Co víc si může od života přát! Conan z Cimmerie ještě jednou potřásl hlavou, aby zahnal matoucí vzpomínky, a křepkým krokem zamířil k náhorní plošině, nad níž se rýsovaly věže Mahraabadu.

„Mandle! Slané mandle! Loupané mandle! Mandličky v cukru! Kupte si mandle!“

„Stůj, mrcho! Hou! Hajtro pitomá!“

„Čerstvé fíky! Pomeranče! Citrony! Granátová jablíčka!“

„Kolik chceš za ten šál? Deset rupií! Podvodníku nestydatá, tolik peněz za kousek hedvábí? Vypadá, že si do něj tvoje zavšivená bába balí na noc bolavou nohu!“

„Budoucnost, pane, přečtu ti z ruky tvou budoucnost!“

Černovlasý barbar se obratně proplétal mezi karavanami velbloudů z jižních pouští, poháněných kočovnými pastevcí, a stánky přetékajícími zbožím všeho druhu. Tady nabízela voňavé zlatavé datle, drobné, sladké citrony a šťavnaté hrozny opálená žena ze statku, nešetřící výhledem do hlubokého výstřihu krev a mléko. Vedle ní čichově pokřikovala scvrklá stařenka nad ošatkami s pistácemi, mandlemi a para ořechy. O kus dál se soustředěně hrbil muž s dláty v ruce nad špalkem vyzrálého jasanového dřeva, aby prvního kolemjdoucího, který jen okem zavadí o jeho vyřezávané kazety a truhlíčky, chytil za rukáv a spustil repetitivou hru na smlouvání. Naproti se opíral o sloupek stánku kupec v typickém turánském fezu na vyholené hlavě a vemlouvavým hlasem nabízel duhové khitajské hedvábí i bělostné venhdhyjské krajky. Seveřan se na chvíli zastavil u ohrady s plnokrevnými hřebci, obdivně prohlížel ušlechtilá, oh-
*Odkaz na knihu: Steve Perry, Conan vzdorující, Plzeň, 1995

nivá zvířata, se zaujetím naslouchal chvalozpěvu koňského handlíře a nezávazně se v duchu kochal myšlenkou, že se v noci ve vsi tichosti vrátí, aby si vybral koně bez placení.

„Ctihodní mužové, přesličné paní! Veselí mládenci, ctnostné panny! Blíže, lidé, přistupte blíže! Poslechněte si dojemný příběh o hříšné lásce a strašlivém mordu kupecké dcery, který se doopravdy udál a jenž vám dnes věrně přehraje Taurova kočovná herecká společnost!“ Znělý bas zralého muže s přehledem ovládl tržiště.

Podsaditý komediant s hranatou bradou, zešíroka rozkročený na lehké bryčce, jež mu sloužila coby improvizované jeviště, uhodil do strun mandolíny. Přivřel zapadlé, pronikavé oči, a jeho hlas ještě nabral na síle, když jednoduchou melodii doprovázel čistým nápěvem:

*„Poslechněte, lidé drazí,
příběh, ze kterého mrazí,
o kupci a o vražedném noži.
Ten muž měl dceru jako květ,
však neznal lásku její ret,
když po nocích se obracela v loži.“*

Do pomalého rytmu náhle zavířil bubínek, vpadla cinkavá tamburína a veselá flétna a k rozvernému refrénu se přidala lehce ochraptělým altem kyprá modrooká blondýna a mladý krasavec s dlouhými hnědými kadeřavými vlasy a hnědýma očima zastíněnými hustými řasami, zpívající čistým, skoro dívčím tenorem.

*„Hej, hej! Tak to v světě chodí.
Hej, hej! Když se vašeň rodí.
Je lepší marně touhou vzdychat.
než kytkám ke kořenům číchat.
Hej, hej! Tak to v světě chodí.“*

Okolo káry se natlačili zvědavci. Také Cimmeřan, zaujatý nevyklou podívanou, postoupil blíž. Kočovně herce viděl poprvé

v životě. Jak příběh pokračoval, lidé okolo něho se přidávali ke zpěvu a podupávali do rytmu refrénu. Barbar se začal cítit nespůj. Nebyl zvyklý na tlačenci tolika těl v blízkosti, jež neumožňovala vytáhnout meč z pochvy a rozmáchnout se jím. S nevolí si uvědomil, že se stal vězněm uprostřed lidského stáda. Krev mu začala divoce vřít v žilách, jak hledal cestu ven z davu.

Náhle ucítil u pasu lehký pohyb. Čísi kradmá ruka se snažila odlehčit jeho opasku o váček s mincemi. Zpěvnou melodii vzápětí přerhl vyděšený výkřik.

„Pust' mě! Au, to bolí!“

Mladík s uhrovitou pletí, skoro ještě chlapec, se zoufale zmítal v drtícím sevření masivní pěsti. Jeho dlouhé štíhlé prsty, nyní bezmocně uvězněné, svíraly severanův poloprázdný váček s penězi. Síla mužova stisku ho vyděsila, ještě víc však žhnoucí pohled zachmuřených modrých očí.

„Odpust', pane, uvolnila se ti tkanice od váčku. Chtěl jsem ti ho podat.“ Přechňávající přední zuby a chytré, šmejdivé oči ze všeho nejvíc připomínaly lasičku.

„Podat...“ Zuřivě zafunění jasně vyjadřovalo, co si majitel peněz o prokázané laskavosti myslí.

„Dej pozor, ublížíš tomu chlapci! Pust' ho! Nevidíš, uvolnila se ti tkanice od váčku s penězi. Ztratil bys ho, kdyby nezakročil. Měl bys mu poděkovat!“ Kolohnát s krivýma nohama se ani nesnažil skrýt výsměch v hlase. Nedbale si pohrával s nožem dlouhým nejméně tři couly. „Mukaffo, Džaríre, to se budete jen tak dívat, jak tady ten barbar napadá našeho kamaráda Ardašira?“

Potměšile přivřel oči, vyzývavě se zašklebil a širokým, zakřiveným ostrím odrazil sluneční paprsky Cimmeřanovi do očí.

„Naučte toho neřáda způsobům!“

„Jasně, Kuzmáne!“ Dva zarostlí, zamračení chlapi, ruce na opascích, postoupili o krok ke Conanovi. Vypadali, jako by si z oka vypadli. Lišili se pouze tím, že jeden z nich měl tvář podřobanou od neštovic. Mladíček, jenž se jmenoval Ardašír, nejspíše olízl rty a střelil pohledem od obřího barbara ke kolohnátovi. Zdálo se, že ho zastání kamarádů nepotěšilo o moc víc než barbarův železný

stisk. Komedianti utichli. Dav diváků urychleně vyklidil místo, kde se schylovalo k bitce.

Cimmeřan vyprostil jediným pohybem svůj váček z ochablých prstů zlodějčka a beze spěchu ho připevnil zpět k pasu.

„Jděte si svou cestou, chlapi. Dneska nemám dobrej den.“

„To si piš. A budeš ho mít ještě daleko horší, až...“ kolohnát nestačil dopovědět.

Černovlasý mladík zaútočil rychle jako chřestýš. Jediným dobře mířeným úderem pěsti srazil Kuzmána k zemi. O dlažbu zachřestilo několik vyražených zubů. Spodní polovinu mužovy tváře zalila záplava krve. Se vzteklým řevem a tasenými meči se jeho dva kumpáni vrhli do útoku hlava nehlava. Prastará, do modra zakalená ocel zlověstně zasyčela, jak ji mladík plynulým pohybem vytáhl z pochvy. Zdálo se, že rány obou útočníků odráží bez sebemenší námahy. Čepel jeho meče se míhala rychle jako tělo kobry, stejně nevyzpytatelná, stejně smrtící. Protančil mezi nimi. Vykryl útok jednoho, bez námahy se vyhnul ostří druhého. V zaslepené snaze zasadit rozhodující ránu pletli se Mukaffa a Džarír jeden druhému pod nohy, aniž by dokázali svalnatého mladíka být jen v náznaku ohrozit. Přestože byli dva na jednoho, už za malou chvíli bylo zřejmé, že početní převaha není všechno.

„Stráž! Městská stráž!“

Boj, v němž se začínal měnit poměr sil, přerušilo zavřestění žebráka s otevřenými vředy na obou bérkách. Banda zlodějů, podpírajíc svého šefa, v tu ránu zmizela, jako by ji země pohltila.

„U Hanumanovejch shnělejš koulí!“

Conan s divokýma očima, utopenýma v touze zabíjet, rozrazil masu lidí, připomínaje žence kosícího lán zralého obilí. Nezdřezoval se ohlazením a dlouhými skoky zmizel v křivolakých uličkách na opačné straně tržiště. Zvolnil tempo až ve chvíli, kdy si byl naprosto jistý, že ho nikdo nesleduje.

Jeho sny o rychlém a snadném zbohatnutí ve stokách civilizace se začaly rozplývat. Pomalu docházel k poznání, že přežít ve velkoměstě možná nebude tak jednoduché, jak si představoval, když k němu putoval vyprahlou divočinou.

* * *

„Ten divoch na sůku řádl jako vypuštěný ze řetězu,“ naříkavě si stěžoval sladký mužský tenor.

„Jo, zkazil nám celý vystoupení,“ zanotoval mu rozmrzele znělý bas.

„Ale měl krásnou postavu. Takovou mohutnou. A pohyboval se jako divoká šelma,“ protáhl zasněně chraptivý ženský alt.

„Vy ženský myslíte jen na jedno,“ opáčil nevrle bas.

„Ale, ale, Taure, a copak že to je?“ zapředla žena a otřela se mohutným poprsím o záda podsaditého principála.

„Dej pokoj, Karinno! Právě jsem přišli o kšeft. Nemáme co do huby. Přestaň.“

Blondřatá Karinna uraženě zakmitala řasami a v modrých očích se jí zablýsklo.

„Býval jsi ke mně milejší.“

„To už je ale hodně dávno, že,“ odkápl medově jedu tenor.

„Hleď si svého, Kermare!“ nabral alt na ječivých obrátkách, jakmile dostal záminku.

„Karinno, děvenko, mohla bys mi pomoci, prosím? Jehla a nit jsou v roztržených stařeckých rukou horší zbraní než khitájský oheň.“ Laskavá, tichá žádost starého muže udusila hádku v zárodku. Na nakvašené tváři odkvétající první milovnice se odrazilo cosi z jeho vlídnosti. Bez dalšího slova odcupitala za holohlavým starcem s dlouhými bílými licousy a šikmýma, jasně modrýma očima.

„Ó, žena! Jaký světa div! Andělská krása, ale v duši – chlív...“ Vemlouvavý, sametový hlas zakončil procítěnou recitaci s pohrdavou noblesou.

„A ty dej taky pokoj, Karagizi! Zurne, je třeba dojít na dřevo. Už abyste vyrazili, nebo v noci zmrzneme.“ Taurus ut'al další rozhovor s nezpochybnitelnou autoritou principála.

Přepečlivě vyholený, na kost vyhublý padesátník a pomenší, spory a mrštný mladík, jenž za celou dobu nepromluvil ani slovo, se bez dalších poznámek zvedli a zamířili k lesu. Hrozící bouřka byla zažehnána. Z ovzduší pomalu mizelo napětí.

„Pláče.“ Stařec s jasnýma očima se přišoural k Taurovi, spravujícímu koňský postroj, a ztěžka dosedl. Už toho moc viděl

a málo z toho bylo hezké. Snad právě proto se pustil do předem prohrané diskuse. „Vzpomínáš, jak za tebou potají vyběhla v noci jen v košili a už zůstala? Byla nejstarší dcera ze statku, právě měla před ohláškami. Tehdy jsme museli prchat až za hranice, než se její otec smířil s tím, že jeho nejmilejší utekla s komedianty, a přestal nás pronásledovat. A do Nemedie si dodnes netroufneme, i když je to už třináct let.“

„Třináctka je nešťastné číslo,“ zabručel vzdorně Taurus.

„Stárne, touží se usadit. Doma by dnes měla střechu nad hlavou, děti,“ pokračoval starý, jako by neslyšel.

„To jsem jí nikdy nesliboval. Jsme komedianti, nemáme domov. A potřebujeme mladou herečku. Jak jsi sám řekl, Hikmete, Karinna stárne.“ Do hlasu principála se vloudilo dozrávající neúprosné rozhodnutí.

„Na hradě je prý dnes hostina,“ změnil rychle nepříjemné téma stařec. „Možná by přivítali herce. Mohli bychom předvést nějakou naši hru, ne ty laciné popěvky pro venkovany na tržišti. Třeba o vášni a zradě na dvoře khitajského vládce Chan-Jü.“

„Mrzí tě, že tvoje kusy hrajeme tak málo. Však víš sám – venkovany vysoké city panstva nezajímají. Hradů je pár a dostat se dovnitř bývá těžké. Ale tvůj nápad stojí za optání. Půjdem prosit do paláce ještě dnes, než zavřou brány.“

Stařec se znovu nadechl, ale pak si to rozmyslel a štrachal se na nohy.

„Hikmete? No tak, vidím, že mi ještě něco chceš...“

„Já...“ nadechl se autor her. „Jde o Karagize. Je s námi teprve krátce, ale už hraje hlavní role. A ty jeho oči, jsem z nich nesvůj. Nic o něm nevíme. Nevěřím mu,“ vysypal stařec rychle, jako by byl rád, že své pochyby konečně vyslovil nahlas.

„Karagiz je herec pozhnaný bohy. Je z nás nejlepší. Ne – je dokonalý. A my ho potřebujeme. O své minulosti sice nemluví, ale to ty také ne. Nic nemáme, jen svoje divadlo. Nikdo nám nemá co vzít. Nemůže nám ublížit.“

„Rád bych měl tvoji jistotu.“ Hikmet stiskl nesouhlasně rty a nespokojeně se belhal pryč.

* * *

„To bylo napofled!“ Kolohnát se zafačovanou čelistí velmi špatně vyslovoval. Špinavým obvazem prosakovala krev.

„Při Erlikových játrech, nemůžu za to! Přisahám!“ zaklínal se Ardašír, neklidně přešlapující v koutě zaplivaného doupěte na okraji města. Nad šišláním šéfa bandy se sice hluboko v nitru válel smích, ale byl dost rozumný na to, aby dal cokoliv najevo. „Vypadal jako venkovskej balík. Koho mohlo napadnout, že by dokázal srovnat levou rukou i osobní stráž našeho jasného šáha!“

„Od toho tě máme. Ty máš tipovat a krást,“ soptil Džarír, ten poďobaný od neštovic.

„Udělal jsi nám pořádnou ostudu. Teď abysme se báli vystrčil nos na ulici. Budou na nás pokřikovat děvky z celého Mahraabadu. Příště tě necháme v průšvihů. Kdyby Kuvajra nezařval, že jde stráž, mohlo to s náma dopadnout daleko hůř,“ přisadil si Mukaffa.

„Říkal jsem, že je to balík – ani ho nenapadlo, že by mohlo jít o fintu. Utíkal jak zajíc,“ usklíbl se mladý zlodějíček, ale když viděl zaťaté pěsti kumpánů, rychle zvažněl. „Většinu peněz jsme zachránili,“ dodal horlivě a začal na stůl sázet mince všeho druhu, od zlatých denárů přes stříbrňáky několikéré ražby až k měďákům platicím ve městě.

Dobrá nálada ho rázem přešla. Ten zpropadený divoch mu pěkně zkřížil plány. Původně předpokládal, že se s lupem vypaří a přerozdělí ho ještě před schůzkou s kumpány – jako obvykle. Teď rozpočítával peníze spravedlivě na pět hromádek a v duchu proklínal chybnou volbu kafky. Zároveň však cítil ulehčení, že mu nářez a zesměšnění bandy prošly tak lacině. Nebylo to na místě. Sotva položil poslední minci, uchopily ho ze zadu dva páry silných rukou a postavily před Kuzmána. Vzápětí ucítil pěst v žaludku. Následoval kopanec do ledvin. A dupnutí, které mu málem zlomilo ruku v zápěstí.

„To bylo napofled, fmejde jeden zakrfllej! Přífťe vabijeme napfed tebe.“ Šišlání přestalo Ardašírovi připadat legrační. Padl na podlahu a snažil se předstírat bezvědomí. Ani to ho nezachránilo od krupobití ran, spolehlivě nacházejících nejcitlivější místa na těle. Jeho mdloba přestávala být předstíraná.

„Stačí, nechejte toho! Nebo ho, hajzlíka, utlučete!“ zarazilo zesměšněné bijce zasípání z opačného konce místnosti. Vředy zmrzačený žebrák, sedící v koutě, se za celou dobu ani nepohnul.

„Kdyby neměl tak šikovný prsty, nebylo by to škoda,“ zasyčel Kuzmán. „S tím barbarem si budu hrát dlouho. Najděte mi ho. Co nejdřív. A ty na svůj podíl dneska zapomeň,“ naposledy s gustem kopl do bezvládného těla na podlaze.

„Utíkal směrem k severní bráně. Nejspíš bude hledat nocleh ve čtvrti Vůně rudého lotosu. Neměl by být problém ho tam najít,“ pronesl mrzák. Trojice mužů hlučně opustila místnost.

Kuvajra se dál bez hnutí opíral o stěnu.

Po chvíli se Ardašír začal sbírat z podlahy. Se sténáním ohmatával všechny kosti. Zdálo se, že jsou celé. S bandou končí, to je jasné. Však je na čase, u Béla, zaklel polohlasem sám pro sebe. V paláci dnes chystají hostinu. Bude tam pobíhat spousta lidí, a on se snadno ztratí v čínorodém zmatku. Na tuhle chvíli čekal celou dobu. Vypaří se z města a objeví se jako boháč, nejlépe na opačném konci světa. Jenom si ještě musí vyřídit na zámku maličkost, která mu to umožní. Nejistě se postavil na nohy a klopytaje zamířil ke dveřím. Žebrákovi u zdi nevěnoval ani pohled. Nemohl si proto všimnout, že Kuvajra vykročil jako stín za ním. Tak rychle, že úplně zapomněl kulhat.

Vykřičená čtvrt' Vůně rudého lotosu se netěšila ve městě dobré pověsti. A putyka U Kozatý Tamiry neblaze proslula dokonce i v samotné čtvrti. Měla však jednu velkou přednost – byla nejlevnější.

Mohutný Cimřeřan musel pořádně sklonit hlavu, když chtěl projít dveřmi. Uvnitř ho přivítalo dusivé přítmí prosycené pachem zelí, přepáleného skopového loje, moči a zpocených mužských těl. Musel se na chvíli zastavit, aby se při přechodu z jasného světla do dýmem hustého šera rozkoukal. Nízký strop, nesený trámy silnějšími než stehno dospělého muže, byl dočerna očazený dýmem blikajících loučí. Piliny na podlaze nejspíš pamatovaly první krále Atlantidy, a od té doby je pozvracelo tolik opilců, kolik vznešených panovníků usedlo na trůn onoho bájného kontinentu, než po

dlouhých staletích zmizel v chladných mořských hlubinách. Seveřan s nechutí ohrnul chřtípí a svalil se na rozviklanou lavici podél kratší stěny místnosti tak, aby měl krytá záda a dobrý rozhled. Džbán zteplalého piva, kus hovězí kosti s oschlou kliškou a okoralý chléb prozatím splnily všechna jeho přání.

Putyka, která při vstupu neznámého muže na okamžik ztichla, se znovu rozlaholila běžným opileckým šumem. Pestrá směsice mužů rozličných národností měla něco společného – bezohlednou lačnost po penězích a pohrdání všemi pravidly lidské slušnosti. Obsluhovaly ženštiny s očima stejně studenýma a tvrdýma, jako měli jejich hosté. Snad jen hrabivost v nich svítila ještě víc. Největší rámus tropili pomocníci vendhyjských kupců s hlavami omotanými špinavými kusy plátna, kteří se o čemsi hádali s pohůnky kothských koňských handlírů, sedícími u téhož stolu. O kus dál domlouvali polohlasem špinavé kšefty turanští pašeráci omamných drog z dalekého Východu, tolik ceněných v prostopášných zamorských městech. Na opačném konci místnosti zachmuřeně dopíjel už kolikátý džbán laciného vína černý zembabwejský obr, zřejmě tělesná stráž některého z kupců. Vrhá čím dál tím divočejší pohledy na svoje okolí a zjevně se nemohl dočkat, až se vrhne na prvního, kdo k tomu zavdává sebemenší záminku. Mezi tím vším lomozila místní sebranka zlodějíčků, falešných hráčů a pasáků. Tady byli doma, nemuseli vystavovat na odív blahobytný zjev či dokonalé mravy, aby nachytali prost'áčky toužící zahrát si hazard v kostky nebo koupit na jednu noc dvanáctiletou brythunskou dívenku urozeného rodu, která je zaručeně ještě panna. Prolévali hrdlem ředěné splašky v blaženém vědomí, že na tomto místě neplatí jiný zákon než jejich zákon silnějšího a že nebudou-li příliš civět do tváře svého spolusedícího u stolu, zůstanou i oni ušetřeni jeho pozornosti.

Conan se právě chystal hodit pár měďáků jedné z obsluhujících ženštin, rozhodnutý přespat raději někde za branou města než na jednom ze zavšivených slamníků hospodské Tamiry, když putyka náhle ztichla. Po ošlapaných kamenných schodech sestupovala do lokálu žena. Byla pečlivě zahalená do tmavě modrého sametového pláště s kápí přehrnutou přes hlavu, oči zeleně zářící z jejího přítmí

a ladné křivky drobné postavy však prozrazovaly, že háv skrývá krasavici. Překvapené ticho vystřídal zmáhající se řev a rachot, jak se chlapi začínali zvedat z lavic a židlí. Tajemná návštěvnice ale byla nemilé pozornosti ušetřena. Ochránitelsky ji obstoupila šestice mužů vyzbrojených krátkými dýkami u pasu a dlouhými koženými karabáči ukončenými hrotitými kovovými koulemi v rukou. Krčma zasyčela odporem a muži zklamaně dosedli zpět na svá místa.

Podivní hosté zamířili ke Conanovi a obklopili ze všech stran jeho stůl. Zahalená žena se posadila přímo proti němu. Mladík zůstal lhotejný. V jeho obličejí se nepohnul ani sval, jen oči blýskly ledovou modří. Zdánlivě nezměnil polohu. Zatímco levačkou uchopil džbán a pořádně si zavdal, pravici ledabyly přesunul blíž k meči.

„Máme ve městě vzácného hosta z dalekých severských horských plání. Vítej v Maahrabadu, cizince!“ pronesla žena tichým, trochu posměšným hlasem.

Pod mazlivým, hebkým tónem jako by se skrývaly ostré ocelové drápky. Výzva, výhružka a příslib zároveň. Barbar cítil, jak se mu ježí chlupy na zátylku a podbřiškem šíří palčivé teplo.

„Kdo jsi? Co mi chceš?“ otázal se chraptivě.

Naklonila se přes pocintaný stůl a zblízka mu pohlédla do tváře. Hlava se mu zatočila z hořkosladké vůně arniky a jasmínu.

„Co záleží na jméně. Pomoz mi, prosím! Pojď se mnou. Nebudeš litovat,“ dodala mnohoznačně a začala se zvedat od stolu.

„Počkej! Jestli ode mě něco chceš, budeš mi toho muset říct trochu víc!“ strhnul ji za hedvábné předloktí zpět na místo.

Ozbrojenci rázem byli ve střehu, připraveni na jediný pokyn své paní rozsévát násilí a strach. Pohybem volné paže je zarazila a upřela na barbara pohled sršící smaragdovými jiskrami.

„Tohle už nikdy nedělej! Můžeš na mě převrátit tento těžký dubový stůl a přelámat mi tak obě nohy, můžeš dostat většinu mých mužů. Ale zřejmě jsi ještě neviděl, co dokáže biče ve zkušených rukou. To zmrzačení poneseš po celý život – pokud ho přežiješ. Je však zbytečné zkoušet navzájem své síly,“ zvláčněl náhle tón jejího hlasu. „Jsem teď ve tvé moci stejně jako ty v mé. Opravdu hledám

pomoc. A nabízím výdělek ve zlatě tak vysoký, že se ti o tom doposud ani nesnilo. Budu-li spokojena, může být odměna ještě vyšší...“

Rozhlédl se. Žena měla pravdu. Byla mu vydána na milost a nemilost – stejně jako on jí.

„Pojďme tedy,“ zavrčel. „Ale dej si pozor. Obvykle ženy nezabíjím, jestli mě však chceš podvést, nebudu váhat.“

Neochotně se zvedl a okázale ignoruje šestici mužů za svými zády, vyšel bez ohlednutí z putyky.

Žena se zelenýma očima se ve skrytu kápě se zadostiučiněním pousmála a následovala ho drobnými ladnými krůčky s ozbrojenci v zádech. Hospodští opilci upřeně pozorovali své korbele a džbány, dokud nezaklaply dveře za posledním mužem s bičem v ruce. A trvalo ještě hodně dlouho, než se rozhovor znovu rozproudil s původní bujarostí. Ve chvíli, kdy ke Kozaté Tamiře dorazil Kuzmán s oběma kumpány, už o události nikdo z přítomných nevěděl a ani vědět nechtěl.

II

Na ulici se Conan uvolnil. Už ho netísnil nízký strop a úzký prostor mezi lavicí a stolem. Mohl zmizet dřív, než by se kdokoli z púltuctu mužů za ním stačil vzpamatovat. Zabránila mu v tom však zvědavost. Zpřímá se obrátil k tajemné ženě, než se však stačil nadechnout, přitiskla mu hedvábný prst na ústa.

„Tady ne, prosím! Pospěšme si, brzy se dozvíš vše potřebné,“ pronesla rozhodně.

Bez dalšího slova nasedla do nosítek, která čekala před putykou. Cimmeřana vzápětí obklopila šestice ozbrojenců, a tak jen pokrčil sám pro sebe rameny, položil pravici na jílec meče a bez dalšího slova následoval chvatné kroky nosičů.

Oslepující polední žár ustoupil vlídnému, měkkému světlu pozdního odpoledne. V ulicích začínalo být rušno, při pohledu na biče v rukou jejich průvodců však lidé překotně vyklízovali cestu. Rychle se vymotali ze spleti křivolakých uliček vykřičené čtvrti a širšími, výstavnějšími chodníky, lemuujícími domy obchodníků,

stoupali do kopce k místu, kde sídlili nejbohatší patricijové. Cestou míjeli čím dál rozlehlejší paláce, utopené v zeleni a pestrých barvách květů. Věvodily jim cibulovité střechy a věžičky pokryté složitými reliéfy. Tu vyplula nad zkadeřené listy okrasných palem vypouklá báh s pravidelnými vruby, pokrytá jasně zelenou měděnkou, onde se nad záplavu tropických květů vynořila lesklá kupole s tyrkysově modrou keramickou mozaikou, propletenou žlutou a bílou kresbou. Honosná sídla občas prostrídaly skromnější věžovité či stupňovité svatyně z okrových cihel, často postavené na půdorysu osmiúhelníku.

Pečlivě udržovaná terasovitá prostranství, dlážděná barevnými dlažebními kostkami, střídaly široké chodníky pospojované schodišti. K mladíkovu úžasu mířili přímo k paláci z bílého mramoru, rozloženému na nejvyšším pahorku města. Než se stačilo denní světlo rozplynout v načervenalém přísvitu podvečera, prošli téměř celým městem a Conan se ze zaplivaného pajzlu U Kozatý Tamiry ocitl přímo v paláci šáha Ary.

„Musíš mít oči jako bezedné studny neřesti, takže muž nikdy nevytuší, co se v nich právě odráží. Tvoje gesta musejí dýchat mrazivou vášní padlého anděla. A hlas musí vyvolat pocit, jaký má šestnáctiletý syn podkoního, který je ještě panik, když ho bičíkem pohladí po tváři krásná šáhova konkubína. Ale hlavně si pamatuj, malíčká, že mužský jsou jen zvířata.“ Shagyi bylo čtrnáct let, když jí dala tuto radu bývalá kurtizána Arova děda. Ačkoliv to byla stařenka jako věchýtek, její oči zůstávaly stále stejně živé. Do smrti netrpěla nouzí – šáh jí odkázal velkorysou doživotní rentu, již jeho potomci poctivě vypláceli.

Shagya si radu dobře zapamatovala. Díky ní se o dva roky později stala uznávanou Arovou milostnicí. Dokonce i teď, po čtrnácti letech, byla jeho neoblíbenější konkubínou. A pečlivě skrývala první drobné vrásky v koutcích očí i strach ze stáří v duši.

Tělesnou stráž nechala přede dveřmi.

„Nemyslím, Bartaku, že bych byla ve smrtelném nebezpečí,“ usmála se obavám velitele svých strážů, když pokynula barbarovi,

aby vstoupil do jejích osobních komnat. „Dohlédni, ať mě nikdo neruší – byla jsem na procházce ve městě a teď odpočívám.“

Nechala sklouznout z ramen těžký sametový plášť a se zlomyslným polichocením zaregistrovala Cimmeřanovo obdivné zalapání po dechu. Conan měl ještě v čerstvé paměti chladnou krásu nemrtvé Tuanny a teď mu připadalo, že se vrátila do světa živých, alespoň co se dokonalosti tělesných křivek týkalo. V jedovatě zelených očích ženy stojící před ním však nebyl ani stín Tuanniny nostalgie. To, co v nich viděl, přivádělo jeho krev do varu, ale zároveň jej kdesi hluboko v podvědomí nutilo ke střehu.

„Už mi povíš své jméno?“ ovládl hlas.

„Shagya. A jak mám říkat tobě, divoký severane?“ pronesla s drobným náznakem posměchu na svůdně plných rtech.

„Jsem Conan, Cimmeřan.“

„Conan, Cimmeřan,“ protáhla mazlivě. Ledabylým gestem uvolnila z vlasů zlatou sponu zdobenou smaragdy a pestrým emailem. Po holých ramenou se jí rozlily těžké proudy vlasů barvy temné mědi. Zelenkavý poloprůsvitný háv víc než štedře odhaloval pevná, pružná nadra, útlý pas, který lze sevřít mezi palci a prostředníčky obou rukou, i oblé boky, připomínající vyklenutím ušlechtilý čtyřstrunný tunbúr z dílny proslulého mistra Artana. Její plet' zářila matnou bělí nejvzácnějších perel, pro něž domorodí potápěči černých království riskují život v hlubinách Západního oceánu. Usedla na sofa potažené fialovým hedvábím se stříbřitými medailóny, zkrřížila dlouhé nohy pod sebou, aby dala vyniknout štíhlým nártům, a pokynula, ať se posadí vedle ní. Conan měl pocit, že mu nával krve vyšumí ven lebkou.

„Mám pro tebe úkol, pro který se nikdo jiný ve městě nehodí lépe než ty, můj statný severane.“

„Proč právě já?“

„Moji lidé tě viděli, jak se biješ na síku. Jenom bojovník jako ty dokáže přemoci palácovou stráž. Navíc nejsi místní. Nikdo tě tu nezná, nemůže zradit. A je jedno, ve kterém městě utratíš odměnu,“ kožený váček zvící Cimmeřanovy pěsti zacinkal ryzím zlatem.

„Co mám udělat?“

„Maličkost. Přineseš mi z věže šáhova rádce Dahomana malou klenotnici, která má cenu jen pro mě. Poznáš ji snadno, je vyřezaná z čirého křišťálu. Ale možná bude těžké ji najít. Ve věži jsou dvě místnosti a krytá terasa v mezipatře. Strážnice dole u paty schodiště se už nepoužívá. Ve velké komnatě nahoře pod střechou bydlí rádce. Tam však nikdy nikdo jiný než on nevkročil, takže ani já nemám tušení, kde by skříňka mohla být. Velitel mé stráže tě teď provede po paláci a řekne ti vše potřebné. Ukáže ti baštu i postranní branku v hradbách kousek od ní. Vyrazíš po setmění, až bude rádce na hostině. Pokud si nikdo nevšimne zmizení skříňky, vrátíš se s ní do mých pokojů a počkáš tady na mě. Kdyby tě překvapila palácová stráž, uprcheš brankou – bude odemčená – a můj spolehlivý posel tě vyhledá u Tamiry. Peníze dostaneš, až budu mít klenotnici v ruce. A pamatuj si, skříňku nesmíš za nic na světě otevřít. Jinak se můžeš s odměnou rozloučit.“

Je to zdatný prost'áček, mohl by uspět, přeměřila zálibně očima strohé linie barbarovy tvrdě vypracované postavy a divoký, ale přímý pohled. Překvapenou stráž dokáže vyřídít levou rukou. Kdyby jich bylo víc, těžko ho dostanou živého, ale pokud ano, kdo uvěří zloději, že ho poslala šáhova milostnice... Křišťálová skříňka prý plní lidská přání. A já nechci zestárnout, pomyslela si krásná Shagya.

„A co záloha?“

„Moje slovo ti nestačí?“

Místo odpovědi lehce, jakoby ledabyle přejel hranatým prstem jedné ruky štíhlý, hladký nárt, zatímco druhou jí sevřel prameny vlasů na zátylku tak pevně, že nemohla pohnout hlavou. Modrý plamen v jeho očích se nebezpečně rozhořel.

„Budu křičet o pomoc,“ zachraptěla tiše, zaskočená přívaem vlastní touhy.

„Nemyslím. Přišla bys o jediného bojovníka ve městě, který dokáže splnit tvé přání,“ odpověděl stejně tiše.

Tentokrát to byl jeho hlas, v němž zazněl náznak triumfu. Povolil sevření v týle, aby rukou nečekaně jemně přejel přes bradu k jejím pootevřeným rtům, zpět k dlouhé šiji a níž, až k pasu.

„Ale pokud opravdu chceš, abych odešel...“ To už klečel před sofa s ústy bloudícími po prudce se dmoucích řadrech.

Místo odpovědi se prohnula v kříži, položila mu ruce na rozložitá ramena a lehce do nich zatřala nehty, jako když si divoká kočka s krutým rozmyslem hraje s kořistí. Nekřičela.

Ve skvělé náladě, s hořkosladkou vůní arniky a jasmínu v chřípí a dlouhými, pálicími škrábanci na zádech procházel Cimmeřan po boku zachmuřeného velitele stráže palác. Působné, osově souměrné bělostné stavbě dominovala mohutná, zlatem vykládaná kupole, lemovaná po obou stranách menšími báněmi a věžičkami s cibulovitými stříškami. Nehybná hladina vodního příkopu, probíhajícího podél zadního průčelí, věrně zrcadlila mramorové pilíře, podkovité portály, vzdušné terasy, filigránské římsy i okna ve tvaru oslích hřbetů a vytvářela tak dojem iluze složené ze čtyř stejných, zrcadlově obrácených částí. Zapadající slunce barvilo zámek a vodu tisíci odstíny červeně. Visuté palácové zahrady, fontány, jezírka a exotické rostliny ještě umocňovaly velkolepý dojem.

Minuli tajnou branku a došli až k Dahomanově baště. Tiskla se k palácové hradbě v opuštěném zákoutí severní zahrady. Hranatá věž z tmavě rudých terakotových cihel, zakončená strohým cimbuřím, byla pravým opakem působného Arova zámku. Nezdobená a nevzhledná strměla zachmuřeně do výše deseti sáhů nad svěží zeleň zahrady. Obklopovalo ji strnulé ticho. Ptáci, jejichž štěbetání spolu s omamnou vůní květů ovládlo před setměním celý park, se tomuto místu vyhýbali. Jediný vchod uzavíraly věřeje z těžkého ebe-nového dřeva se stříbrným klepadlem ve tvaru medúzy s ženskou tváří. Asi ve dvou třetinách výšky, tři sáhy nad hradbami, protínala fasádu každé stěny řada těžkopádných oblouků, nesených masivními čtvercovými sloupky. Terasa, blesklo Conanovi hlavou. Vršek věže korunovala prosklená kupole, zjevně dostavená později.

„Nevypadá to, že by pán domu miloval návštěvy,“ prohodil Cimmeřan. Nemohl se ubránit pocitu, že ho pozorují čísi podezíravé oči.

„Kdysi se sem pokusil vloupat jeden chmaták z města. To tu ještě nebylo klepadlo. Bez problému se dostal do věže, šáhův rádce nikdy nezamyká. Nikdo neví, co se dělo uvnitř. Netrvalo to ani tak dlouho, než bys oloupal pomeranč, a zloděj vyběhl se zoufalým řevem ven, přímo do náruče palácové stráže. K smrti vyděšený jim padl k nohám a hledal u nich záchranu. Neměl na sobě jediné škrábnutí. Dodnes nikomu neřekl, co ho tak vyděsilo – oněměl. Krátce nato se na dveřích objevilo klepadlo. Prý dokáže mluvit lidským hlasem a varovat pána domu před nezvanými hosty. Nikdo se to ale zatím neodvážil vyzkoušet,“ dodal zlomyslně mladíkův průvodce. Byla to první slova, jež za celou dobu pronesl.

Cimmeřan po Bartakovi loupal očima, ale neodpověděl. Začínalo mu být jasné, že by Shagya opravdu nenašla nikoho vhodnějšího pro svůj záměr. Všichni zloději ve městě určitě špatnou pověst Dahomanovy bašty znali a zdaleka se věži vyhýbali.

Vrátili se do paláce, právě když slunce zapadlo a sloužící rozžínali louče. Conan, už v rozpoložení značně strážlivějším, si tiskl do paměti všechny zákruhy chodeb, výklenky s glazovanými terakotovými soškami býků a koní, gobelíny zdobené rafinovaně propletenými geometrickými vzory a reliéfy zobrazující bitvy, hony, dvorské ceremonie i procesí pokořených národů. Neslyšným krokem splýval po barevných mozaikových podlahách, okolo zručně vyřezaných pohovek z tmavého bahenního dubu, potažených hedvábnými látkami oživenými motivem gryfů či okřídlených lvů.

Zastavil se před jezdeckým portrétem v životní velikosti, zasazeným do zlaceného rámu s barevnými drahokamy. Safíry, rubíny a smaragdy zářily v přitímní chodby a odrážely mihotavé světlo plamenů. Jediný z nich by stačil chudé rodině z předměstské chýše k obživě na celý rok. Z plátna na něj velitelsky hleděl dobře stavěný šlechtic. Pronikavé černé oči vzbuzovaly autoritu rozeného vojevůdce v plné síle. Tmavé, krátce zastřížené vousy lemovaly ušlechtilé rysy líbivé tváře.

„Kdo je to?“

„Nepoznáš našeho nejjasnějšího šáha, barbare? Pravda, je to patnáct let, co ho malovali, ale už tehdy mu říkali Ara Sličný,“

ušklíbl se velitel stráže, jasně dávaje najevo nadhled civilizovaného městského člověka.

„Neznám tvého šáha. A z tebe klidně nadělám fašírku přímo u jeho dveří, jestli si nedáš pozor na tón, jakým se mnou mluvíš,“ zavrčel Conan.

Napětí potlačované oběma muži od chvíle, kdy vyšli na obhlídku zámku, vybublalo na povrch s plnou silou. Dlouhou chvíli stáli pod portrétem s rukama na jílcích mečů a vpíjeli se do sebe očima planoucíma nenávistí odlišných světů. Na jedné straně divoký severský barbar s vražedným, studeným modrým ohněm ve škvírách očí a hřívou černých vlasů, na druhé plavý gundermanský žoldněř s pečlivě zastříženým světlým vousem a vlasy spletenými v týle do copu, jehož šedé oči výsměšně dávaly najevo aroganci síly a moci. Byl o něco menší, zato však rozložitější v ramenou. Pak velitel stráže o krok ustoupil.

„Moje paní by si bohužel nepřála, abych tě teď tady zabil. Ale dej si pozor. Jestli se někdy potkáme ve městě, vyřídím si to s tebou jednou provždycky. Bičem, ne ostrým. Škoda ušlechtilé oceli pro divocha.“

„Doufám, že se potkáme,“ zasyčel Cimmeřan, neskrývaje touhu po krvi. Bartakus se beze slova otočil a zamířil ke komnatám své paní. Conan se zdržel jen malou chvíli, než ho následoval. V kapse ho hrál smaragd velký jako nehet palce, který ještě před chvílí zdobil rám portrétu. Konečně, riskuje daleko víc, než mu prozradili, zaslouží si tedy malou odměnu navíc.

Podél jasně osvětlených stěn čtvercové hodovní síně s vyvýšeným pódiem stáli ozbrojenci. Jejich postříbřené pancíře a zašpičatělé helmy, připomínající výstroj zamorské královské gardy, odrážely záblesky stovek loučí. Lkavý hlas flétny náj doprovázely tlumené akordy tunbúru. Zastřený ženský hlas zpíval o lásce.

Shagya se právě chystala vkročit dovnitř, když jí vyhublá dlaň nečekaně uchopila za loket a hrubě jí smýkla do výklenku zakrytého gobelínem jásavých barev.

„Věnuj mi prchavou chvíli své vlídné pozornosti, než jí cele

zahrneš svého pána a vládce na pódiu, ó spanilá!“ oslovil ji ironicky uhlazený hlas.

„Je to nejen můj pán a vládce, ale i tvůj, Dahomane,“ opáčila konkubína prudce a kradmo se rozhlédla. „Měl bys to mít na paměti alespoň tady, kde nás může každý vidět,“ dodala mírněji, když se přesvědčila, že není nikdo v doslechu.

Uchopil její dlaň a přitiskl ji vášnivě ke rtům. „Už dlouho nebude, však jsem ti říkal. Armidina skříňka nám pomůže. Ara zemře, já usednu na jeho trůn – a ty, ty staneš po mém boku.“

„Ten křišťálový talisman má opravdu takovou moc?“ zašeptala, stěží skrývají své pocity.

„Větší, než si kdo umí představit. Ani Korinthjci, jejichž mágové skříňku kdysi vyrobili jako svatební dar pro bájnou acheronskou královnu Armidu, netuší, že to není pouhý stín minulosti. Kdyby měli jen náznak podezření, že opravdu existuje, vytáhne jejich král v čele vojsk do boje, aby ji dobyl zpět.“ Neklidné oči šáhova rádce začínaly hořet fanatickým plamenem. „Já sám jsem ji získal zvláštní shodou okolností. Před několika lety přišel v arenjuském hostinci o život mág, který putoval Stezkou králů do Khitáje. Byl jsem tehdy ubytován v sousedním pokoji a slyšel, jak k němu vpadlo několik mužů. Než ho zabil – byli rychlí a nemilosrdně brutální – stačil pronést jen jednoduché zaklínadlo neviditelnosti, netušil jsem proč. Až když obrátili místnost vzhůru nohama a odešli s bohapustým klením, došlo mi, že věc, pro kterou vraždili, skrývá iluze. Pokud se manipuluje jen s malými předměty, není to složité kouzlo. Stačilo jen pár slov a prázdný cínový džbán na krbové římsě se změnil v ozdobnou kazetu z medově zbarveného dřeva. Skrývala křišťálovou dózu se sedmi drahokamy. Ty kameny byly jistě vzácné zbarvením a výbrusem, ale ve většině patricijských domů by zkušený lupič našel cennější kořist. Bylo mi jasné že jde o magickou záležitost. Léta trvalo, než jsem přišel na to jakou. Teď se s její pomocí mohu stát šáhem Mahraabadu, králem všech Hybořanů, vládcem celého světa! Ta věc splní jakékoliv přání.“

„Úplně cokoliv?“

„Všechno na světě. Jen...“

„Pozor, někdo jde!“ sykla tiše. „Děkuji ti za doprovod, ctihodný pane rádce,“ dodala hlasitě, už z uctivého odstupu. „Ráda si tvou historku doposlechnu na hostině.“

Dahoman se mlčky uklonil a s kamennou tváří vykročil za ní.

„Zpozdil ses, Dahomane – i ty, má milá,“ přeměřil si šáh přicházející dvojici přivřenými očima.

„Odpust', nejjasnější. Byla to jen činorodá práce pro tvou větší slávu, co zdrželo mé kroky,“ uklonil se uhlazeně malý hubený mužík s dravčími rysy, až mu dlouhé havraní vlasy spadly do tváře.

Šáh Ara zvaný Sličný jen pokývl, rozkošnický se protáhl na hedvábných polštářích a ukázal Shagii na místo u svých nohou. Už mu minula padesátka, hrdé držení těla však neprozrazovalo ochabující svaly. I přes prošeďivělé skráně a první stříbrné nitky v tmavých, krátce zastřížených vousech to byl přitažlivý muž. Usrkl těžké červené víno ze zlatého poháru vykládaného růžicemi barevného skla a křišťálu, a obrátil pozornost zpět ke komediantům.

*„Zpíjí mou duši mor každého panovníka –
lichotky – když jsem ji teď ke sobě na trůn zved?
Nebo mám připustit, že můj zrak pravdu říká
a že se z lásky ke ní naučil přetvářet –
tak jako kouzelník – zmetky a podle zřůdy
v anděly, podobné svou sladkou tváří vám,
a měnit každé zlo v nejvyšší dobro všudy,
kamkoliv pohledem na chvíli zavítám?“*

Karagiz klečel na mramorové dlažbě pod šáhovým pódiem. Dlouhé prošeďivělé vlasy mu ve zcuhaných chuchvalcích padaly na záda, hrud' pod rozhaleným kimonem se leskla potem a horečnaté oči odrážely mučivé pochybnosti zrazovaného khitajského vládce Chan-Jü.

V hodovní síni jakoby se zastavil čas. Ticho rušilo jen prskání pochodní. Ara nepřítomně pohládl oblé rameno své krásné konkubíny. Shagyi ten dotek připomněl jiného muže, mladého černovlasého Cimmeřana, který se překvapivě ukázal být velmi

zdatným milencem. Při vzpomínce na jeho divokou vášeň jí sladce zatrnulo v šíji. Dahoman neklidně přešlápl, sklopil oči a vrhl na ni postranní pohled. Klečela u panovníkových nohou ztracená ve vlastních myšlenkách. Dění kolem sebe nevěnovala sebemenší pozornost. Zasněně si prohlížela impozantní valenou klenbu, podepřenou členitými arkádami a sloupy z barevně žíhaného mramoru, jako by ji viděla poprvé v životě.

*„Mně není pomoci, můj rozum je ten tam,
je jako šílený a nenachází klid,
jak blázen přemýšlím a také mluvívám,
na dosah pravdy jsem a nechci pochopit.
Neboť já přísahal, žeš jasná jako ráno,
a ty jsi černější než noc a peklo samo.“*

Poslední slova herec trpce vyplívl a v zoufalství udeřil hlavou o chladné dlaždice.

Shagya sebou trhla a upřela na něj nepřítomný pohled.

„Komedianti tě nudí?“ Ara zadumaně natáčel rusý pramínek na prst tak dlouho, až mu hleděla přímo do tváře. Vlasy se jí čerily měděnými odlesky, jak jedna z harémových dívek ovívala dvojici vějířem z pavích per, oči zářily jasnou zelení horských jezer.

„Jistěže ne. Jen jsem přemýšlela, jaké šaty si vezmu na hostinu. Ochladilo se,“ odvětila nevinně. Zpozorněla. Závan mrazu, jenž jí přejel po páteři, nebyl od zimy.

„Nejkrásnější jsi přece bez šatů,“ usmál se nevyzpytatelně šáh. „Ale teď vypadáš unaveně. Prý jsi měla náročnou pochůzku po městě. Možná pro tebe bude příjemnější odpočinek v tiché komnatě než hlučná hostina.“

Vzpřímila se, jako by dostala políček. S nejistým úsměvem pohlédla na Aru, z jeho tváře se nedalo vyčíst vůbec nic.

„Máš pravdu, můj pane,“ sklopila pokorně hlavu a s trochu topornou elegancí zamířila k východu ze síně.

Než však stačila dojít k portálu, rozvibroval stěny paláce pronikavý, nelidský vriskot.

III

Sranatá, inkoustově černá masa Dahanovy bašty čněla proti temně modrému pozadí nebe. Strohé cimbuří rvalo sametovou oblohu na kusy jako tesáky hladové příšery. Řada zejících opuštěných oken připomínala díry do samotné nicoty. Ačkoliv šáhovy zahrady čeril teď navečer svěží vánek, v okolí bašty se nepohnulo ani stéblo. Vzduch jako by tlačila k zemi zlovlná ruka neviditelného obra.

Conana ani nenapadlo použít vchod, Bartakovo vyprávění bylo víc než varovné. Vybavil si odpudivé stříbrné klepadlo ve tvaru medúzy a v duchu proklel svou slabost pro krásné ženy. Postranní brankou v severní zdi vyšel za hradby paláce. Skutečně je otevřená, alespoň v tomhle Shagya nelhala, pomyslel si. Teď alespoň s jistotou věděl, že má ústupovou cestu volnou. Úzkou pěšinkou pokračoval až k místu, kde se rýsovala zadní stěna věže.

Překonat hradbu nebyl problém – architekti zámku měli zjevně daleko víc na paměti soulad tvarů stavby než její ochranu. Cimmeran

se jen lehce odrazil, zachytil rukama za horní hranu, přitáhl, přehodil nohu přes zeď a bez jediného šramotu se postavil čelem ke stěně z tmavě rudých cihel. Dával si zatraceně dobrý pozor, aby zůstal skrytý ve stínu bašty před zorným úhlem pohledu stříbrného monstra na dveřích. K terase mu stále chyběl skoro sáh. To však horala nemohlo zastavit. Spáry mezi cihlami poskytovaly dostatečnou oporu i tam, kde by běžný smrtelník viděl jenom hladkou plochu. Z dálky to vypadalo, že se Conanovy ruce a nohy přisály ke stěně a že po ní leze jako moucha. Jen pár okamžiků a vzpíral se lokty na parapetu pod jedním z oblouků. Prostrčil hlavu dovnitř na terasu a právě se snažil co nejušší protáhnout malým otvorem celé tělo, když dostal ránu do temene. To snad musela být pěst samotného Béla, nevyzpytatelného boha všech zlodějů, napadlo ho ještě. Pak ho vědomí naráz opustilo. Zůstal bezvládně viset uvězněný v okně, s hlavou a rameny v nebezpečné temnotě uvnitř a s nohama volně se klátícíma podél stěny věže.

Když přišel k vědomí, byla stále ještě noc. Neměl ani tušení, jestli byl v limbu jen pár vteřin nebo pár hodin. Jeho žaludek, nesoucí váhu celého těla, důrazně protestoval. Vystřelovala z něj ochromující bolest a mísila se s agónií pohmožděné hlavy v drtivé harmonii. Potlačil zasténání. Vysoukal zbytek těla do sporného bezpečí širokého parapetu. Poslední vzepětí svalů – a barbar se zaduněním dopadl na kamennou podlahu. Vzápětí se svižně převalil na bok, ignoruje kovářský perlk v lebce, a už stál ve střehu s mečem v ruce. Dovnitř padal matný odlesk měsíce. Nepřirozené ticho vyburcovalo všechny barbarovy reflexy. Napjatý jak struna zamířil ke středu podesty.

Vtom se těsně za ním ozvaly kroky. Otočil se bleskovou piruetou – nikde nikdo. Výsměšný chechtot, znějící ze všech směrů, ho zaskočil tak, že strnul na místě. V hlavě mu vybuchl chór nelidských, štebetavých hlasů, které nemohly pocházet odjinud, než ze záhrobí. Chlupy na zátylku se mu zježily hrůzou. Nevědomky ustupoval, až narazil na studenou cihlovou stěnu. To ho okamžitě vzpamatovalo. Došlo mu, že kletba odrazující zloděje využívá jejich vlastní strachem vybuzenou představivost, neklade však žádné konkrétní

překážky. O něčem podobném vyprávěla Tuanna; Setovi kněží tak prý odpradávná odrazovali vykradače méně významných hrobek. Silou vůle ovládl paniku. Hlasy a smích utichly, jako když utne. Jak se postupně jeho oči přizpůsobily kalnému svítu, zjistil, že je na kryté terase pod střechou bašty sám.

Před ním zel uprostřed podlahy vstupní otvor do přízemí věže. Kulatý kryt z masivních fošen ležel odsunutý stranou. Šikmo nad ním se o podlahu posledního patra bašty opíral solidní široký žebřík. Padací poklop nad jeho hlavou byl otevřený. Cimmeřan, obnaženou ocel v pravé ruce, se tiše jako kočka plížil po příčkách nahoru, kde jeho instinkty divocha vnímaly nejasnou přítomnost někoho dalšího.

Poslední příčka. Nad ním zářily mliády hvězd. Prosvítaly obrovskou kupolí, která zabírala téměř celý strop. Svíce na masivním dubovém stole uprostřed místnosti se už téměř roztačila do horké, vazké kaluže vosku. Tančícím plamenem ozařovala zaprášené hřbety knih a folianty, jež přetékalý z polic, lemujících od země až ke stropu tři stěny rozlehlé místnosti. Ke čtvrté byl přiražený úzký dlouhý stůl, jehož deska téměř zmizela pod zmetí alchymistických baněk, křivulí a roztodivných dóz neobvyklých tvarů, pergamenů, svazků sušených bylin, kústek drobných zvířat a všemožného čarodějnického náčiní. Rozházené lůžko se zmuchlanými přikrývkami a stará rozvrzaná komoda svědčily o majiteli nenáročném na komfort. Zatuchlý brloh druhořadého kouzelníka – nic víc nemohlo přesněji vystihnout zanedbaný stav místnosti.

Jen jediná věc se tomuto popisu vymykala. Přímo na desce stolu, v rychlosti ometené od prachu, ležela kazeta z nablýskaného kořene vřesovce. Dokonalé řemeslné zpracování nenechávalo nikoho na pochybách, že jde o výrobek nesmírné ceny a starodávného původu. Do hladka vyleštěné stěny připomínaly strukturou vzácný achát a i v přitmě věže zářily medově teplou barvou. Vnitřek byl vyložený černým sametem – a prázdný. Někdo Conana předběhl.

Neslyšně došlápl na podlahu a ostrážitě vykročil okolo dubového stolu. Udělal sotva pár kroků, když ve stínu komody na druhé straně místnosti zavržalo pod čísi nohou uvolněné prkno. Skočil tím

směrem – a srazil se s těžkým dubovým stolem, který na něj kdosi převrátil. Před tváří se mu na okamžik mihly přečnívající přední zuby a chytré oči lasičky. Vzápětí zaklapl těžký poklop v podlaze.

Na schodech se ozval chvatný klapot podrážek, zavržaly ebenové veřeje a tmavou noc prořízl nelidský jekot, pronikající zdmi a bolestivě vibrující vnitřnostmi. Conana zachvátil děs, prvotní hrůza z nepřírozených sil chaosu. Nezaváhal však ani na chvíli. V jednom okamžiku stál ztuhlý nad zavřeným poklopem u poslední příčky žebříku, v druhém už doskakoval na podlahu v přízemí. Stačil jen zahlédnout, jak se před ním s definitivní neodvratitelností zabouchl světlejší obdélník dveří, ve kterém zmizela povědomá vyhublá postava.

Barbar se rozhlédl jako liška chycená do želez. Po jeho pravé ruce osvětlovaly oharky v krbu prázdnou místnost vedle dveří, spíš výklenek určený pro strážného. Úzké schodiště, jímž právě seběhl, bylo jediným dalším volným prostorem uvnitř kamenných zdí o síle několika sáhů. Zuřivě zalomcoval veřejemi. Marně. Vřiskot medúzy na klepadle zpoza ebenových dveří hrozil protrhnout ušní bubínky.

Jediná cesta ven je horem, blesklo mu hlavou. Několika skoky vyběhl na krytou terasu. Komnatu nad jeho hlavou ozařovaly zvnitřku plameny. Zakutálený oharek svíčky založil požár, který se v prašné suché místnosti šířil hrozivou rychlostí. Obloukem v severní zdi terasy spatřil drobnou postavičku, uhánějící směrem ke čtvrti obchodníků. Byl uvězněn mezi ohněm a magií.

„U devíti d'áblů Zandruových!“ Prosmýkl se oknem jako had. Zhoupł se na svalnatých pažích, prohnul páteř a z výšky bezmála tří sáhů dopadl k úpatí palácových hradeb. Šikmý svah rozložil sílu nárazu. Cimmeřan udělal několik kotrmelců pozadu a zůstal ležet bez dechu u kamenné zdi jakéhosi šlechtického sídla.

Nelidský vřiskot klepadla náhle přehlušil vysoký vrzavý tón, jako by se trhala sama nebesa. Kupole nad Dahomanovou komnatou se zakvílením vybuchla a zřítíla se ve spršce třpytivých střepů. Z věže vyšlehly s hlasitým praskotem ničivé plameny.

„Crom a Ymir!“ zatřásl barbar černou hřívou a tryskem vyrazil

po čerstvé stopě zloděje. Buď od něj získá talisman, nebo ho zabije a potom od něj získá talisman. A musí ho najít sakra rychle, dřív, než na něj padne podezření, že cennost uzmul pro sebe.

„V dobách, kdy si krutí bohové zahrávali s lidmi a ti se jim toužili podobat, vládla dávnému Acheronu královna Armida. Proslula krásou i moudrostí, a tak se o její ruku ucházeli muži z celého tehdejšího známého světa. Byl mezi nimi také mocný mág Dion, muž znalý tajemství živých tvorů i temné záhrobní říše. Jeho vášeň k Armidě z něj učinila zranitelného člověka, a když královna dala přednost pěvci Numidórovi, změnila se Dionova vroucí náklonnost v nenávisť palčivou jako plameny samotné džehenny.“ Důstojný starý muž s dlouhými prošeďivými vlasy a vousy se na chvíli zamyšleně odmlčel, aby žilnatou rukou pohladil půvabnou dívčí hlavu, jež mu spočívala v klíně. Bujná hříva černých kudrnatých vlasů se mu plazila po kolenou a v divokých lesklých kaskádách stékala dříve až k pasu.

„Ale otče, jak mohl milovat a zároveň nenávidět?“ obrátily se temně modré oči k vrásčité tváři.

„Láska i nenávisť jsou dvě strany téže mince, Antaro. Ta někdy padne navrch lícem, jindy rubem. A může se kutálet i po hraně. Tak tomu bylo s Dionem. Zmítán oběma city současně vyrobil mág pro svou ztracenou lásku svatební dar úchvatné krásy: křišťálovou skříňku vyřezanou z jediného kusu obrovského čirého horského křišťálu. Vložil do ní sedm různých drahokamů, které dohromady složily barvy duhy: smaragd zelený jako ledové horské jezero, modrozelený tyrkys připomínající nekonečné dálavy oceánu, safír v barvě jasného letního nebe, sytější fialový ametyst, tmavě rudý rubín, kámen krve, ohnivě červený opál, který zářil jako žhavé uhlíky, a drahokam zasvěcený slunci, jasně žlutý jaspis. Každý kámen měl svou vlastní historii. Rubín nalezl otrok v naplaveninách Styxu nedaleko od místa, kde se dnes rozkládá město Khemi. Aby ho nemusel odevzdat svému pánovi, rozřízl si stehno, kámen ukryl v ráně a převázal obvazy. Ten rubín prý dodnes září, jako by se do něj vsákla krev onoho zoufalého muže. Dohodl se s ne-

známým námořníkem, že drahokam prodá za sumu, jež ho vykoupí z otroctví i s rodinou. Místo peněz však našel smrt. Námořník ho vylákal na pusté pobřežní srázy, zabil a mrtvolu shodil do moře. Ale ani vrah neměl štěstí. Rubín sice prodal bohatému obchodníkovi, vzápětí však byl kvůli strženým penězům zabit v hospodské rvačce. Obchodník padl při nájezdu lapků na Stezce králů. Kámen si dal zasadit do dýky jejich velitel. Jen pár týdnů nato vytáhly proti lupičům po zuby vyzbrojené a skvěle vycvičené královské jednotky. Vybili zbojníky do posledního muže. Jejich velitel rubín poctivě odevzdal jako kořist Armidinu otci a ten ho za věrné služby daroval právě Dionovi. Ostatní kameny měly podobně pohnutý osud, jen bohové vědí, jestli pod vlivem jejich vlastní magie nebo magie lidské chtivosti.

Cena svatebního daru však byla mnohem vyšší. Křišťál, sám o sobě bezbarvý, spoutal uvnitř duhu stejně, jako světlo skrývá sedm barev jejího spektra. Skříňka proto měla obrovskou sílu, dokázala plnit lidská přání.“

„To je krásná báje,“ povzdychla Antara tiše.

„Možná báje, možná... Kdo ví,“ usmál se stařec. „Vendhyjští mudrci věří, že existuje sedm druhů kosmického záření, které proniká vším živým na Zemi a ovlivňuje naši existenci. Každé z nich má prý jinou barvu a odpovídá jinému druhu vesmírné energie. Všechny dohromady se potom skládají ve světlo. Kdyby Dionovy drahokamy dokázaly zesílit účinek kosmického paprsku odpovídající barvy, mohla by možná soustředěná lidská vůle podpořená koncentrovanými silami vesmíru překonat hranice našich představ.“

„Já bych věděla, co si přát! Abychom měli víc peněz. Aby se do mně zamiloval sám Ara Sličný. A aby Shagyí narostla na nose bradavice velká jako ořech a chlupatá jako ty zelené housenky, co předloni sežraly celou úrodu. A aby...“ další přání zaniklo ve zvonivém smíchu.

„Zadrž děvče, ještě jsem nedopověděl. Dion tedy Armidu miloval i nenáviděl zároveň. A mágův svatební dar byl stejně složitý jako jeho cit. Skříňka prý zrcadlila duši toho, kdo ji otevřel. Její majitel mohl spasit svět, ale mohl na něj také vypustit zhoubu, zkázu

a zmar. Moudrá královna to nikdy nezkusila. Věřila, že smrtelný člověk nemá vládnout větší silou, než jakou mu předurčili bohové.“

„A co se se skříňkou stalo po Armidině smrti?“

„Dědili ji acheronští králové, ale nikdo z nich nenašel odvahu pohlédnout do zrcadla vlastní duše. V bojůvkách po pádu říše pak beze stopy zmizela.“

„Taková škoda.“

„Jen se nerouhej. Bohové jsou sice mocní a náš osud je v jejich rukou, avšak ani oni nemohou zasahovat do řádu přírody. Pokoušeli by tím síly chaosu. Jen hmota je věčná, sama v sobě obsahuje princip vývoje a pohybu...“

„Filozof Faraz promluvil!“ zatleskala rozpustile a s hranou pokorou mu padla k nohám.

„Uličnice! Dobře víš, že už Mitra kázal úctu k rodičům!“ zatahal ji za divokou houštinu vlasů. Marně se snažil o přísný tón.

„Tak se nezlob, tatínku. Stejně už za chvíli začne hostina, musím být k ruce Shagyí. Pokud to jen trochu půjde, dorazím domů před půlnocí.“ A když přijdu až před svítáním, budu mít alespoň milou službou pro některého z opilých patricijů vyděláno na nové šaty, povzdechla si v duchu.

Z otevřených dveří se vyvalila bělavá mračna páry a srazila se v průzračné kapky na barevných mramorových dlaždicích. Slepá lázeňská otrokyně, dívenka sotva čtrnáctiletá, přiložila pod kotel s ladnou jistotou získanou lety. Zabouchla za sebou dřevěné veřeje a po paměti se vyhnula mělkému oválnému bazénku s vyhřívanou vodou, určenému pro očistu před vstupem do páry. Zmizela v chodbě za korálkovou zástěnou, aby se vzápětí vynořila s náručí plnou čerstvě vyžehlených prostěradel. Těsně minula hluboký bazén z růžového mramoru, na jehož hladině pluly bílé lotosy, a zurčící fontánu s necudnou sochou roztouženého, šklebícího se fauna. Po nahém těle, ulitém z tmavého bronzu, stékały chladivé pramínky vody a s cinkavým šploucháním dopadaly do bazénu.

Pružně balancujíc, vysoká a štíhlá, prošla vznosným portálem

do rozlehlé vedlejší komnaty, vybavené jako odpočívárna. Stěny prolamovaly portály podepírané dvojími sloupy, pod nimiž byl prostor tak akorát na pohodlná dvojlůžka z měkkého borového dřeva. Mozaikové ornamenty v odstínech zeleně a béžové se vinuly po dřících až k hlavicím sloupů a na klenbách přecházely do odstínů červené a béžové. Přestože každý kousek podlahy, zdi i stropu pokrýval zdobný dekor, celek působil harmonicky.

Jediným rušivým prvkem v místnosti byl odporný tloušťák na jednom z lehátek. Vybledlou, mastnou pokožku měl vytahanou do záhybů přetékajících tukem, tvář zrudlou pobyt v páře. Z uší mu trčely štetinaté chomáčky chlupů. Holou hlavu lemovaly zbytky vlasů neurčité barvy. Vyvaloval se na bělostném prostěradle tak, jak ho bohové stvořili, a baculatou rukou osahával mladičkého hyrkánského otroka, skoro ještě dítě, s tesknýma tmavýma očima.

„Mítanni, pohni sebou! Za chvíli na zámku skončí hostina. Až se sloužící zbaví svých pánů, bude tu plno.“ Otrokyňě při zvuku pánova hlasu vystrašeně zakolísala. Hora vypraného prádla se zakymácela a málem jí vypadla z náručí. „Dávej pozor, couro nemotorná!“

Nahrbila v nervózním spěchu útlá záda a sklonila půvabnou tvář s ušlechtilým úzkým nosem, až jí prameny rovných černých vlasů přepadly do nevidomých očí, tmavých jako hluboké tůně. Chvatně prostěradla prostřela a opustila místnost, šťastná, že protentokrát unikla koženým dŕtkám.

Do lázní vstoupil první večerní host. Těkavýma očima rychle přešel místnost s bazény a začal se svlékat.

„Hej, kde jste kdo?“

„Vítej v nejlepších lázních ve městě, pane! Jmenuji se Abuletes a jsem majitelem tohoto domu osvěžujících slastí. Ja...“ Tlust'och zabalený do bělostného prostěradla, který právě s funěním přispěchal, se zarazil v půli slova. Jeho host měl šaty zaprášené a potřhané a tělo samou modřinu a šrám.

„Platí se předem, mládenče,“ změnil Abuletes rázem tón. „Ale možná bychom se mohli dohodnout jinak...“ pohlédl zálibně na štíhlé boky návštěvníka.

Mladík ohrnul rty, až se mu přečnívající přední zuby posměšně zableskly. „Potřebuju se jenom vykoupat a převléknout, ty svěží hroudo sádra. Platit budu hotově.“

Pohrdavě hodil majiteli lázní zlatý denár, a aniž by jen na okamžik spustil z očí své objemné zavazadlo, ponořil se do vyhřívání vody.

„Mítanni, mýdlo a ručník!“ zakřičel Abuletes, pevně svírající minci ve zpoceně pěsti.

„Rosteš do krásy, maličká,“ mladík si vytřel vodu z očí a teprve teď si všiml, že oslovil nevidomou. Pokud znejistěl, nedal to na sobě znát.

„Některým mužům dělá dobře, když je tak bezbranná. Je ještě panna. Kdybys chtěl...“ významná odmlka nenechala hosta na pochybách, co je mu nabízeno.

„Chci se jen v klidu vykoupat,“ odfrkl podrážděně návštěvník. Pohlédl směrem k dívce se soucitem v očích. „Byl bys tak laskavý a vypaď? Tvoje otrokyňě se o mně jistě dobře postará.“

Majitel lázní, brunátný ponížením, zmizel tiše jako duch.

„Připomeň mi, že ti chci dát odměnu ještě dřív, než se ten hulvát vrátí, aby ti ji nezabavil,“ podotkl host a skočil po hlavě do bazénu s lekníny.

V té chvíli vyběhla z chodby postava, popadla jeho naditý vak a chystala se zmizet. Mítanni pronikavě vykřikla a vrhla se jí po zvuku do cesty. Sluch, vycvičený léty, nezklamal. Dvě těla se svalila na zem ve změti rukou a nohou. Návštěvník okamžitě vyplaval, několika rychlými tempy dosáhl okraje bazénu a vyšvihl se ven. Útočník se právě zvedal ze země.

„Kuvajro!“ vykřikl překvapeně mladík, z něhož crčela voda.

Muž hrábl do vaku a vytáhl z něj skříňku oslňující jasnými záblesky. „Divíš se, že chodím? Není těžké předstírat mrzáka. Myslíš si, že jenom ty sám máš oči, které poznají skvost? Díky, žes za mě udělal špinavou práci – a teď tě pošlu k čertu.“ Divoce se ušklíbl a otevřel víko.

Zahalil ho duhový záblesk.

„Ardašire! Pomoz mi! Nééé!“

Falešný mrzák se skroutil jako hadrová loutka. Jeho rysy se rozplizly a hlava začala růst, až připomínala přerostlou dýni. Zoufalý řev nesnesitelně zesílil. Potom celé tělo zplihlo jako nafouklé ovčí střívko, z něhož unikl všechny vzduch, a složilo se v beztvare kupě na podlahu. Nárek postupně slábl, až zmlkl úplně. Opalizující barvy vybledly a zmizely. Na mokřích dlaždicích vzlykala vyděšená dívka. Vedle ní ležela zavřená skříňka. Po Kuvajrovi nebylo nikde ani vidu ani slechu.

„Klid, maličká,“ broukl Ardašir konejšivě, i když mu srdce di-voce bušilo až v krku.

Klenot, který mu měl zajistit život v přepychu, bude asi něco víc, než to původně vypadalo, došlo otřesenému zloději. Třesoucíma se rukama ukryl skříňku do vaku a vytáhl tři denáry. Vtiskl je nevidomé do dlaně. „Nikommu ani slovo!“

„Co se to tu děje?“

„Uklouzl jsem na dlaždicích a omylem srazil tvoji otrokyni na zem. Nic se jí nestalo.“

„Mitanni?“

„Jsem v pořádku,“ přikývla rozechvěle hlavou na dotaz svého pána.

Abuletes přelétl podezíravým zrakem z otrokyně na mokrého hosta, který svíral v ruce těžký vak. „Bude lépe, když se oblékneš a půjdeš pěkně po svých! Nechci tu žádné problémy!“ zavrčel. „A ty padej přiložit, oheň v páře vyhasíná!“

„Jak pravíš,“ ušklíbl se Ardašir. „Už mám tvých lázní až po krk.“

Vytáhl z vaku překvapivě honosné oblečení. Z vyjukaného zlodějíčka se rázem stal bohatý šlechtický synek. Pročísl usychající vlasy jemným slonovinovým hřebenem, nazul vysoké jezdecké holínky z měkké žluté kůže a rozmáchlým, marnivým gestem si přehodil přes rameno hnědý sametový plášť vyšívaný zlatými nitěmi.

„To si můžeš nechat jako spropitné,“ odkopl špinavé hadry směrem k překvapenému lázeňskému. Se zacinkáním korálkového závěsu zmizel ve vstupní chodbě.

„Co čumíš, něco jsem ti poručil,“ utrl se Abuletes poněkud nesmyslně na otrokyni, která stále seděla na místě, kam ji srazil Kuvajra. Dezorientovaná dívka se s námahou zvedla, zapotácela, udělala několik nejistých kroků a tápavě narazila do svého pána.

„Nemůžeš dát pozor, sakral!“ Nervy tolikrát pokořeného otrokáře nevydržely a on vybuchl v záchvatu nahromaděného vzteku. Vzduchem zasvištěly dűtky. Tenkými šaty z bílé gázoviny začaly prosakovat krvavé šrámy. Nekřičela, aby ještě víc nevyburcovala jeho hněv, jen tiše sténala, schoulená do klubička plného bolesti.

„To stačí!“ chytila ho za zápěstí ocelová pěst.

„Kdo jsi?“ vytrěštil oči na nově přichozího. „Co si to, u Ymira, dovoluješ v mém vlastním domě?“

Přes ním stál urostlý svalnatý mladík ostrě řezaných rysů, jehož potřhané odění pokrýval rudý prach. U pasu se mu houpal široký meč v pochvě z podivné kůže a jeho oči svítily vražedně chladnou modří. Zesílil stisk, až Abuletovi vypadly dűtky z ruky.

„Jak zručně dokážeš trestat vzpurné otroky, statečný mužil!“ ucedil skrz zuby. „Hledám mladíka, který sem před chvílí vešel,“ dodal už klidněji s pohledem na hromádku špinavých hadrů, jež tu zbyla po předchozím návštěvníkovi.

„Set zatrat' tebe i toho špinavýho psa!“ vybuchl opět Abuletes při nepřijemné vzpomínce. „Nestarám se, kam odcházíš mí hosté. A ty se taky zatrat'!“

„Pomalů, ještě jsem s tebou nedomluvil. Řekni mi, kdy a kterým směrem odešel, a půjdu taky.“

Pak Abuletes udělal osudovou chybu. Místo, aby odpověděl, skočil po dűtkách a napřáhl se k ráně.

„Táhni odsud!“ vyvrískl vztekle.

Dűtky však nedopadly. Jako kouzlem se odnikud náhle objevil v mladíkově ruce blýskavý meč a přet'al kožené řemínky jedinou ranou.

„Stráž! Pomoc! Vražda! Stráž!“ rozječel se Abuletes zplna hrdla.

Mladík zavrčel jako tygr a čistou ranou sekl po tlust'ochově hr-

dle. Krev vytryskla obloukem. Voda v mělkém bazénku se zbarvila dorůžova. Další výkřiky utonuly v chrčivém zabublání. Majitel lázní se zhroutil k zemi jako podřatý. Bělostné prostěradlo, do něhož byl zabalený, zrudlo krví.

Svalnatý obr mu nevěnoval jediný pohled. Překročil bezvládné tělo a zdvihl Mitanni z podlahy.

„Neboj se, děvče, už ti nikdy neublíží. Já musím jít, a ty taky utíkej, než sem přijdou strážé. Jsi volná.“

„Nedokážu uprchnout, pane. Jsem slepá,“ pronesla tiše a zvedla k němu půvabnou tvář s nevyslovenou prosbou.

„Nemůžu tě vzít s sebou. Pospíchám,“ zahučel rozpačitě.

„Když tu zůstanu, obviní mě z pánovy smrti. Popraví mě, nebo mi alespoň useknou ruce, jimiž jsem ho měla bránit,“ zmlkla a odevzdaně sklopila hlavu.

„Vzal bych tě rád, ale někoho pronásleduju. Jestli mi unikne, budu mít v patách šáhovu gardu,“ pokrčil rameny.

Už neprosila.

Prudce rozrazil korálkový závěs a zamířil k východu, po čerstvé stopě své štvané kořisti. Zastavil se po pár krocích.

„U Croma!“ zaklel podrážděně.

Otočil se na podpatku a proběhl chodbou zpět do lázně. Beze slova zdvihl dívku do náručí a vyrazil s ní do tmy tak lehce, jako když medvěd kluše s gazelou v tlamě. Místo magického skvostu nesl slepou otrokyni. Nezamířil však nejkratší cestou ven z města. Jeho kroky vedly k tržišti, odkud musel ve dne tak potupně utíkat.